Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Euripides

EVRIPIDIS || Poetae vt vetustissimi,|| ita & sapientissimi || TRAGOEDIA.|| HECABA,|| JOHANNIS POS-||SELII studio, vtilitati || Graecae doctrinae aman-||tium, seorsim emen-||datè edita.||

Rostock: Möllemann, Stephan, 1595

http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1701925869

Druck Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

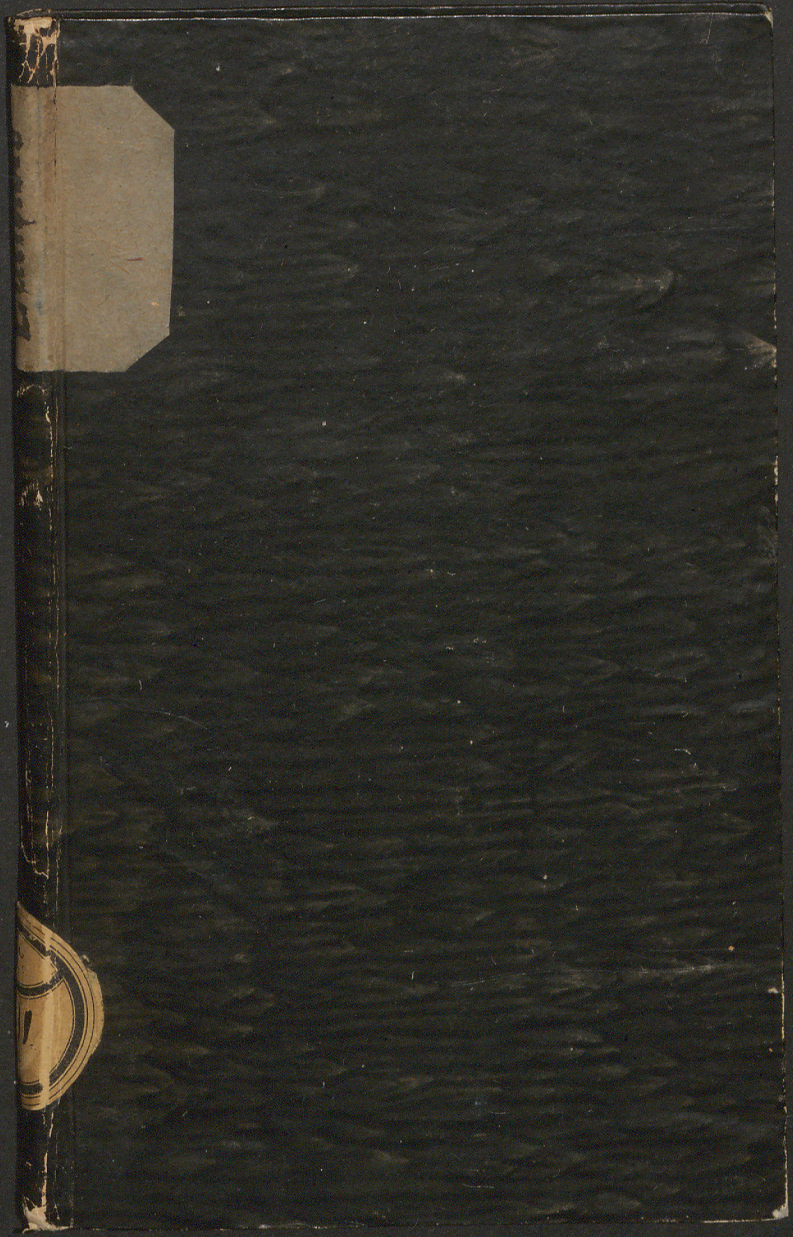

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0001

Cc_5011.

~~Cc c 3386~~

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1701925869/phys_0002

EVRIPIDIS

Poetæ vt vetustissimi, ita & sapientissimi

TRAGOEDIA

HECABA,

JOHANNIS POSSELII studio, vtilitati Græcæ doctrinæ amantium, seorsim emendatè edita.

Henningus Fricke me sibi comparavit suis aere. Rostochij anno 1603.

ROSTOCHII
Typis Stephani Myliandri.
cIↃ. IↃ. XCV.

Att. c. 3386. B.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0005

Ex
Bibliotheca
Academiae
Rostochiensis

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0006

VLRICO CHYTRAEO, D. DAVIDIS, viri CL. filio.

IOHANNES POSSELIVS S. P. D.

VErè & eleganter mellitissimus Orator Isocrates, in oratione prima ad Demonicum scribit: περέπει σοὶ παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Cùm itaq; carissimo patri meo, piæ recordationis, cum optimo & præstantiss. Parente tuo, summa semper intercesserit familiaritas, hoc ipsum sapientissimi viri præceptum vtrique nostrum potissimum competere arbitror.

Vt autem amicitiæ nostræ publicum aliquod existaret μνημεῖον, illud hoc exiguo munere, quo te præ multis alijs dignũ iudico, hoc tempore declarare volui, cùm quod parentum nostrorum arctissima necessitudo, tùm verò maximè tua in audiendis lectionibus nostris assiduitas & attentio, tale quid mereri videretur. Proinde hanc optimi Poëtæ EVRIPIDIS

Tragœdiam venustissimam, quam deinceps πρὸ ὀφθαλμῶν interpretaturus sum, tibi potissimùm dedicandam duxi. Nemo enim ex συμπαιζόντων nostrorum filijs (quod verè & ingenuè profiteor) te & JOHANNE RVNgio, Amplis. Consulis, Dn. HENRICI RVNGII filio exceptis, toto illo tempore, quo publico docendi munere in hac Academiâ fungor, diligentiùs & crebriùs auditorium nostrum frequentauit; cuius rei causam hanc esse autumo, quod parentes vestri pro singulari suâ prudentiâ rectissimè intelligant, quantum in peregrinarum linguarum, inprimisq; Græcæ, cognitione situm sit, ideoque sedulò vos instigarint, vt in hac addiscenda plurimùm studij atque operæ collocaretis: Reliqui non ita à parentibus, forte artium & linguarum ignaris, admonentur, vt earum studijs magnopere invigilent, satis esse putantes, si modò vtcunq; latinum sermonem intelligant & neglectis solidæ eruditionis fundamentis ad suggestum adspirent, & vt vetus verbum est, concionem ex manicâ excutiant.

Tu

Tu verò, VLRICE carissime, si ita ut cœpisti strenuè in laudandarum artium & linguarũ studijs perrexeris, nihil certè ad honestatem & felicitatem tibi deerit. Et quãquam paternis admonitionibus te abundare satis, non dubito, tamen pro amicitiâ nostrâ te rogo & obtestor, vt Reuerẽdi & clarissimi patris tui, integritate, doctrinâ & beneficentiâ viri Excellentissimi, exemplum assidue intuearis, eundemque pietate & virtute, nec non diligentia in omni officio æquare conentis: quæ gloria nati, soletur tristem patris, recreetque senectam, Quin Epaminondæ vocem, ex intimo naturæ sensu prolatã, tibi vitæ Regulam proponas, qui dixisse fertur, se hunc præcipuum virtutis & laborum suorum fructum capere, quod optimum patrem adhuc superstitem, & gloriæ suæ spectatorem haberet. Benè & feliciter cum CL. Patre & totâ familiâ tuâ vale, meq; tui studiosissimum amare perge. Rostochij ex musæo meo, die Johannis Baptistæ, Anno

1595.

Ἡ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ δράματος ἔτως ἔχει.

Μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν ἀρά-
σαντες οἱ Ἕλληνες, καθωρ-
μίσθησαν ἐν τῇ ἀνὶ πέ-
ραν χερρονήσῳ τῆς Θρᾴ-
κης, ἧς Πολυμήστωρ ἦρ-
χεν. οὗ δὴ καὶ κενοτάφιον
ἔχωσαν Ἀχιλλεῖ, ἐν Τροίᾳ παφσίπ. Διαλεί-
ψαντες δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δή τινας, ἐφ' ᾧ τὰ
αὐτῶν εὖ διαθήσονται, ὅπει ἀναχθήσεσθαι ἔ-
μελλον, φασὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐ-
πὶ τὸ τάφου, ὅπέχε σοῦ Ἀχαιὰς τῆς ἀνα-
γωγῆς, αἰτῶν γέρας αὐτῷ δοθῆναι τὴν παῖ-
δα Πριάμε Πολυξείνην, τὴν ἢ πρότερον κα-
τηγνισθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, δι' ἣν ἢ
ὑπὸ Πάριδος καὶ Δηϊφόβε τοξευθεὶς ὄλω-
λεν, ὅτι τὰς ἐγγύας πρὸς τοῦτον πληροῦν
ἔμελλε Πριάμος. Ἕλληνες μὲν ἓν ὧν εὖ
ἔπαθον ὑπ' αὐτοῦ μεμνημένοι, καὶ τιμῶντες
τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐψηφίσαντο ζῶσαι
τὴν Πολυξείνην ὅπὶ τῷ τάφῳ ὃ ἥρωος. ἔ-

πεμ-

πεμψαν δὲ τὸν Λαέρτου Οδυσσέα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Εκάβην, ὡς ἂν τήν τε παρθένον λάβῃ, καὶ τῷ ποικίλῳ τῶν λόγων (τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ) πείσῃ Εκάβην, μὴ δυσχερῶς σχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀφαιρέσει. ἐλθὼν οὖν ὀδυσσεὺς τήν τε κόρην συναιρομένην εὗρεν αὐτῷ τῆς σπουδῆς, καὶ πειθούσαν τὴν μητέρα, ὡς τεθνήξεσθαι μᾶλλον αὐτῇ προσῆκον, ἢ τὸ ζῆν παρ' ἀξίαν. σφαγείσης δὲ τῆς παρθένου, Εκάβη θεράπαιναν αὐτῆς ἔπεμψε παρὰ τὰς ἀκτὰς, ἐφ' ὧ ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσαι πρὸς λουτρὸν πολυξένης. εὗρε δὲ πολύδωρον ἐκεῖ κείμενον. ἁλοῦσαν γὰρ ὡς ἔγνω τὴν Τροίαν Πολυμήστωρ, σφάξας αὐτὸν, ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσὸν, ὃν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς Πολυδώρου πρώην Πρίαμος ἔπεμψε λάθρᾳ, ἐπειδὴ ἑώρα τὸ Ιλῖον πρὸς κίνδυνον ἤδη χωροῦν. ἦν δὲ ὁ χρυσὸς οὗτος πολὺς ἄγαν, καὶ ἱκανὸς ὀρθῶσαι, καὶ αὖθις τὸ γένος τοῦ Πριάμου. ὡς οὖν τοῦτον εὗρεν ἡ δούλη κείμενον ἐπ' ἀκταῖς, ἀνελομένη

μενή, καὶ τῷ πέπλῳ ἑλίξασα, κομίζει πρὸς τὴν ΕΚΑΒΗΝ. ἡ δὲ τὸν τῆς ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ νεκρὸν, πρὶν ἀκκεκαλύφθαι τὸ πρόσωπον εἶναι νομίσασα, ἐπειδὴ ἔγνω Πολύδωρον, ἀθλίως τε ἔχει: καὶ ὅπως ἀμυνεῖται Πολυμήστορα, μηχανᾶται τοιόνδε: κοινωσαμένη πρῶτον τὴν περὶ τοῦ τρόπου γνώμην Ἀγαμέμνονι, πέμπει τὴν αὐτῆς δάλην ὡς Πολυμήστορα αὐτόν τε καὶ τὰ τέκνα πρὸς ἑαυτὴν μεταπεμψομένη, ὡς δὴ τινα ἀναγκαίου πρὸς αὐτὸν κοινώσασθαι. ὅτε μὲν οὖν ἀγνοῶν, ὅτι Πολύδωρος εὑρηται παρὰ τοῖς ἀκτοῖς, καὶ ἅμα καὶ πιστὸν ὑποκλαπεὶς, μετὰ τῶν παίδων πρὸς αὐτὴν ἀφικνεῖται. Ἑκάβη δὲ πρὸς αὐτὸν τάτε χάριν ἔφη κεκλῆκέναι, ἵνα χρυσὸν θησαυρὸς κεκρυμμένος ὑπ' αὐτῆς ἐν Ἰλίῳ μυσύσῃ. εἰσάγει δὲ καὶ τῆς σκηνῆς ἔνδον, εἰποῦσα, ὡς αὖ καὶ ἕτερ' ἄθλα αὐτῷ δώσει χρήματα, μεθ' ὧν ἐξῆλθε τῆς Τροίας. ἐκέκρυπτο δὲ ἔσω πολεῖς γυναικῶν ὄχλος, σὺν αἷς τὸν εἰσελθόντα Ἑκάβη

κάβη ὀφθαλμῶν τε στερεῖ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆ ἀποσφάττει. δικάσαντος δὲ αὐτοῦ τὸ Ἀγαμέμνονος ὕστερον, καὶ ἡ Πολυμήστορος πολλὰ περὶ τῆς σφαγῆς ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ Ἀλαπλαναμένου, Ἑκάβη παρεγένετο, ἐλέγξασα αὐτὸν, ὡς τὸ χρυσὸν κάμοι, καὶ οὐχ ὧν προὔτεινε, τὸν παῖδα ἀνεῖλε, σύμψηφον, χόδοι καὶ Ἀγαμέμνονα.

Τέλος τῆς ὑποθέσεως.

ἡ μὲν σκιὴ τοῦ δράματος κατάκειται ἐν τῇ ἀντιπέραν τῆς Θρᾴκης χερρονήσῳ. ὁ δὲ χορὸς ζωέσηκεν ἐκ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων Τρῳάδων, συμμαχησασῶν τῇ Ἑκάβῃ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑ-
τος πρόσωπα.

Πολυδώρου εἴδωλον.
Ἑκάβη.
Χορὸς ἐκ Τρῳάδων αἰχμαλωτίδων.
Πολυξένη.
Ὀδυσσεύς.
Ταλθύβιος.
Θεράπαινα Ἑκάβης.
Ἀγαμέμνων.
Πολυμήστωρ.

Προλογίζει δὲ ὁ Πολύδωρος.

ΕΥΡΙ-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΕΚΑΒΗ.

ΗΚω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκό-
του πύλας
λιπὼν, ἵν' ἅδης χωρὶς ᾤκι-
σται θεῶν
Πολύδωρος, Εκάβης παῖς γεγὼς τῆ Κισσέως,
Πριάμου τε πατρὸς. ὅς μ' ἐπεὶ φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε, δορὶ πεσεῖν ἑλληνικῷ
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς,
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα θρηκίου ξένου.
ὃς τὴν ἀρίστην χεῤῥονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατὴρ, ἵν' εἴποτ' ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν, ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν. οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν, νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ὁρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Εκτωρ τ' ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει δορί,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ θρηκὶ πατρώῳ ξένῳ,

τρο-

τροφαῖσιν, ὅς τις πτόρθος ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροίαθ', Εκτορός τ' ἀπώλετο
ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
Σφαγεὶς Αχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ τὸν παλαίπωρον χάριν
ξένος πατρῷος. καὶ κτανὼν, ἐν οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σά-
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. (λῳ,
ἄκλαυστος, ἄταφος νυῦ δ' ὑπὲρ μητρὸς φί-
Εκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, (λης
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε χεῤῥονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Αχαιοὶ ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε θρηϊκίας χθονός.
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανεὶς
κατέσχ' Αχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' ἑλληνικόν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην.
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ

δυοῖν

δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.
Φανήσομαι γὰρ ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ.
Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
ἔσται. γεραιᾶ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Εκάβη. περᾷ γὰρ ἤδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα
Αγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
Φεῦ ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων,
δούλειον ἦμαρ εἶδες. ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσον περ εὖ ποτ'. ἀντισηκώσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΔΡΑΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Εκάβη. Χόρος. Πολυξένη.

Αγετ' ὦ παῖδες τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον νῦν
τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθεν δ' ἄνασσαν.
λάβετε, φέρετε,
πέμπετ'. ἀειρατέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.
κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς
διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν

ἤλυσιν

ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ,
τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ
τοῦ σωζομένου κατὰ Θρῄκην,
ἀμφὶ Πολυξένης τε φίλης
θυγατρὸς, δι' ὀνείρων εἶδον,
εἶδον γὰρ φοβεραὶ ὄψιν.
ἔμαθον, ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει,
ξείνου πατρῴου φιλακαῖσιν ἔσται τι νέον.
ἥξει τι μέλος γοερὸν, γοεραῖς.
οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ.
ποῦ πότε θείαν Ελένου ψυχὰν,
ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρῳάδου,
ὥς μοι κρίνωσ' ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον
λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν,
ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ

οἰκ-

οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι
ἦλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς,
φάντασμ' Αχιλλῆος,
ᾔτει δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.
ἀπ' ἐμᾶς οὖν ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες ἱκετεύω.

Χορὸς.

Εκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσα,
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
τῆς Ιλιάδος λόγχης αἰχμῇ,
δοριθήρατος πρὸς Αχαιῶν.
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε γύναι κήρυξ ἀχέων.
ἐν γὰρ Αχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Αχιλλεῖ
σφάγιον θέσθαι. τύμβου δ' ἐπιβὰς,
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις
ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων.

ποῖ δὴ Δαναοὶ
τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθε,
ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος συνέπεσε κλύδων.
δόξα δ' ἐχωρεῖ δίχ' ἀν' Ελλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δε τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν,
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Αγαμέμνων.
τὼ Θησείδα δ' ὄζω Αθηνῶν
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν.
γνώμῃ δὲ μιᾷ συνεχωρείτην,
τὸν Αχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ. τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Αχιλλειας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαί πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
μή τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὕνεκ' ἀπωθεῖν,
μὴ δὲ τιν' εἰπεῖν περὶ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων,

ὡς

ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν,
ἔκτε γεραιᾶς χειρὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμούς,
ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων.
κήρυσσε, θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας,
τούς θ' ὑπὸ γαῖαν. ἤ γάρ σε λιταὶ
Διακωλύσουσ' ὀρφανὰν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἤ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
τύμβου προπετῆ φοινισσομέναν
αἵματι παρθένον, ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς, νασμῷ μελαναυγεῖ.

Ἑκάβη. Πολυξένη.

ἑκά. οἴ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία, δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ᾤ μοι μοι
τίς ἀμύνει μοι; ποία γένα;
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν

στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν
ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός;
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματα,
ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλᾶμον ἄγησαί μοι
ποὺς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος,
ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων ἄϊε ματέρος
αὐδὰν ὦ τέκνον, ὡς ἴδῃς
οἵαν οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
πολ. ἰὼ μᾶτερ μᾶτερ, τί βοᾶς; τί νέον
κηρύξασ', οἴκων μ' ὥς τ' ὄρνιν
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
ἑκά. ᾤ μοι τέκνον,
πολ. τί με δυσφημεῖς, φροίμιά μοι κακά;
ἑκά. αἶ αἶ σᾶς ψυχᾶς.
πολ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω δειμαίνω μᾶτερ,
τί ποτ' ἀναστένεις;
ἑκά. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.

τί τόδ'

πολ. τί τόδ' ἀγγέλεις;
ἑκά. σφάξαι σ' Αργείων κοινᾷ
συντείνει πρὸς τύμβον γνώμᾳ
Γηλείδα γένα.
πολ. οἴ μοι μᾶτερ, πῶς φθέγγῃ
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι μᾶτερ.
ἑκά. αὐδῶ παῖ δυσφήμους φάμας,
ἀγγέλουσ' Αργείων δόξαι ψήφῳ,
τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
πολ. ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλᾶμον,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν οἵαν αὖ σοι λώβαν ἐχθίσταν,
ἀῤῥήταν τ' ὦρσέ τις δαίμων.
οὐκ ἔτι σοι παῖς ἅδ'. οὐκέτι δὴ
γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω.
σκύμνον γὰρ μ' ὥς τ' ἐριθρέπταν
μόσχον δειλαία δειλαίαν
ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστάν
σᾶς ἀπολαιμότομόν τ' ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον.
ἔνθα νεκρῶν μετὰ τάλαινα κείσομαι.
κἀὶ σέ μὲν μᾶτερ δύστανε
κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις.
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν

τ' οὐ μετακλαίομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.
χο. καὶ μὴν Οδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός,
Εκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΔΡΑΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Οδυσσεύς. Εκάβη. Πολυξένη. Χορὸς.

Γυναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τῆς κρανθεῖσαν. ἀλλ' ὅμως φρά-
ἔδοξ' Αχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην, (σω-
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Αχιλλείου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι. θύματος δ' ἐπιστάτης,
ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε, παῖς Αχιλλέως.
οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί.
γίνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
„ τῶν σῶν. Σοφόν τι κἂν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
ἑκά. αἶ, αἶ, παρέστηχ' ὡς ἔοικ' ἀγὼν μέγας.
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενὸς.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν.
οὐδ' ὤλεσέ με Ζεὺς, τρέφει δ' ὅπως ὁρῶ
κακῶν κακ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι οὖν ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια

ἐξιστορῆσαι

ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
ὀδυ. ἔξεστ'. ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ἑκά. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ιλίου κατάσκοπος.
δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
ὀδυ. οἶδ'. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέμου.
ἑκά. ἔγνω δέ σ' Ελένη, καὶ μόνῃ κατεῖπέ μοι.
ὀδυ μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ἑκά. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ὀδυ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
ἑκά. ἔσωσα δῆτ', ἐξέπεμψά τε χθονὸς;
ὀδυ. ὥς τ' εἰσορᾶν φέγγος ἡλίου τόδε.
ἑκά. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ὀδυ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥς τε μὴ θανεῖν.
ἑκά. οὐκοῦν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῂς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ;
„ Αχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
„ Ζηλοῦτε τιμὰς, μηδὲ γινώσκοισθέμοι,
„ Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
„ Ην τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι,
εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν

πρὸς τύχου, σὺ βέβηκεν μᾶλλον πρέπῃ;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀντικλεῖναι θέλων,
εἰς τὼ σ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνῃ φόνον;
ἀλλ' ἦδεν αὐτὸν ἡδέως ἔρασσα κακόν.
Ἑλενίω νιν αὐτὸν χρὴ τάφῳ προσφαγμα.
κλαυτὴ γὰρ ὤλεσέ νιν, εἰς Τροίαν τ' ἀφῆκ.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρὴ πιν' ἔκκειτον θανεῖν,
κάλλιστ' ἐσῆλθεν, ἀχ' ἡμῶν τόδε.
ἡ τωσλαελις γὰρ εἶδ' ὑπερπέτη,
ἀλικέσιν ἡμῶν ἕδρας ἦλθον ἐρέτη.
Ὧδ' μὲν δικαίῳ τὸν δ' ἀμιλλῶμαι λόγον.
ἃ δ' αὐτὸν ὠῶμαι δεῖσ' ἀπαγτάσης ἐμοῦ,
ἄκουσον, ἠψωτῆς ἐμῆς, ὡς φῆς χερὸς,
κἀμοῦ τ' ἐδὲ γεραιᾶς ἐσφαστινῶν παρηίδος,
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
χρεών τ' ἀπαγτᾶ τῶν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μήμὲ τὸ πένευν ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε, τῶν τεθνηκότων ἄλις.
ταύτῃ γέγηθα, κἀπλήθομαι κακῶν.
ἦδ' αὐτὸ πολλῶν ἔσί μοι παραψυχὴ,
πόλις, πόλιν, βάκτρον, ἡμερῶν ὁδόν.
„ Οὐ δεῖ κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν, ἃ μὴ χρεών,
„ Οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
„ Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμ' ἔτι.
„ Τὸν πάντα δ' ὄλβον, ἤμαρ εἰ μ' ἀφείλετο.

ἀλλ'

ἀλλ' ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με.
οἰκτείρον. ἐλθὼν δ' εἰς ἀχαϊκὸν στρατὸν,
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας; ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε,
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
„ Νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
„ Καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σόν,
„ πείσει. Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
„ κἀκ' τῶν δοκούντων αὐτὸς οὐ ταυτὸν σθένει.
Χο. οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
ὀδυ. Εκάβη, διδάσκου. μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τό μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ἠυτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ· στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
„ Εν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
„ Οτάν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ,
„ Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Αχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ελλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.

„ Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
„ χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι.
εἶεν, τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
„ Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
„ Κ' εἰ σμικρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι.
„ Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
„ Τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι. διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
εἰσὶ παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι
γραῖαι γυναῖκες, ἠδὲ πρεσβύται, σέθεν,
νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι.
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ', ἡμεῖς δ' εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾷν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
„ Οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους
„ Ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
„ Θαυμάζεθ'. ὡσὰν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
„ Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
Χο. Αἶ αἶ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
Τολμᾶ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
ἑκά. ὦ θύγατερ, οὐ μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου.

σύ δ'

σύ δ' εἴ τι μείζω δύναμιν ἢ μήτηρ ἔχεις.
σπούδαζε, πάζας ὥστ' ἀηδόνος στόμα
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Οδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ' (ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε) τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
Πολ. ὁρῶ σ' Οδυσσεῦ δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γεονάδος
θάρσει, πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία.
ὡς ἕψομαί σοι, τοῦτ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰδὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνὴ.
τι γάρ με δεῖ ζῆν, ᾗ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
φρυγῶν ἁπάντων. τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμου
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαντ' ἀφίξομαι.
δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοισιτ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον.
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν τε τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν.
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἄν, ὅς τις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,

τὴν Ἕκτορός τε χ' ἁτέρων πολλῶν κάσιν.
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
ζαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει.
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητὸς ποθὲν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ', ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύτερον
φέγγος τόδ', ἅδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας·
ἄγ' ἐν μ' Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαίμ' ἄγων.
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε τοῦ δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρὴ
μᾶτερ, σύ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ,
λέγουσα, μηδὲ δρῶζα. συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
„ Ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
„ φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ.
„ Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
Ἡ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.
Χο δεινὸς χαρακτήρ, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
„ ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
„ τῆς εὐγενείας τοὔνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ἑκά. καλῶς μὲν εἶπας θύγατερ. ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Γηλέως
χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψυγὸν φυγεῖν
ὑμᾶς Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε,

ἡμᾶς

ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κτενοῦσι, μὴ φείσωσ'. ἐγὼ πίκου πάρα,
ὃς παῖδ' ὑπὸ σθένει τ' ὤλεσεν πέλοις βαλών.
ὀδυ. οὔ σ' ὦ γεραιὰ, καταθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοὶ, ἀλλὰ τοὐμοῦ ἠτήσατο.
ἑκά. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ ξυγκατοικτίσαι τινὶ
καὶ δίκης τύσον πόμπ' αἵματος γλυκάσατε,
γαίᾳ, νεκρῷ τε τῷδε τάφον ἐξαιτουμένῳ.
ὀδυ. ἄλις κόρης σῆς θάνατος, σὺ πρόσιζε
ἄλλους πρὸς ἄλλῳ. μηδὲ πόνον ὀφέλομεν.
ἑκά. πολλὴν' ἀνάγκη, ξυγκατοικτίσαι νεῶν ἐμέ.
ὀδυ. πῶς; σὺ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένη.
ἑκά. ὁποῖα κιοὺς δρυὸς ὄπως, τῆσδ' ἔξομαι.
ὀδυ. σὺ μᾶλλον πείθῃ τοῖσι σοῖς σοφωτέροις;
ἑκά. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς σὺ μεθήσομαι.
ὀδυ. ἀλλ' ἀδὲ ἐγώ μιν τοῦδ' ἄπειμ' αὐδᾷ λιπών
πολ. μῆτερ, πιθοῦ μοι. κἀμὲ σὺ παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως ξυμμαρσίοις.
σὺ δ' ὦ πάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βάλλ' πεσεῖν πρὸς ἔδαφος, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθισμένη,
αἰσχημονήσαιτ' ἂν νέου βραχίονος
παθεῖσ'; ἃ πείσῃ μὴ σύγ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δός, καὶ περιβὰν πρόσβαλεῖν παρηίδι.

ὡς σὺ

ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατα,
ἀκτῖνα, κύκλονθ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.
ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
ἑκά. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν.
πολ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
ἑκά. οἰκτρὰ σὺ τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
πολ. ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ἑκά. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον:
πολ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
ἑκά. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.
πολ. τί σοι πρὸς Εκτορ, ἢ γέροντ' εἴπω πόσιν:
ἑκά. ἄγγελλε, πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμὲ.
πολ. ὦ στέρνα, μαστοίθ' οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
ἑκά. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης.
Πολ. χαῖρ' ὦ τεκοῦτα, χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμὴ.
ἑκά. χαίρουσιν ἄλλοι, ματρὶ δ' οὐκ ἔστι χαρὰ.
πολ. ὅ, τ' ἐν φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
ἑκά. εἰ ζῇ γ', ἀπιστῶδ'. ὧδε πάντα δυστυχῶ.
πολ. Ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τό σόν.
ἑκά. τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
πολ. κόμιζ' Οδυσσεῦ μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς πρὶν σφαγῆναι γ' ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι ματρὸς, τήνδ' ἔτ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς. προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι.

μέτεσι

μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ, καὶ πυρᾶς Αχιλλέως.
ἑκά. οἴ ἐγὼ, προλείπω. λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι ματρὸς. ἔκτεινον χέρα.
δὸς. μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ', ἀπωλόμην φίλαι
ὥς τὴν λάκαιναν σύγγονον Διοσκόροιν
Ελένην ἴδοιμι. διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε, τὴν εὐδαίμονα.

Χορὸς.

αὖρα, ποντιὰς αὖρα,
ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τοῦ, δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι:
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίστων
ὑδάτων πατέρα
φασὶν Απιδανὸν πεδία λιπαίνειν;
ἢ νᾶσον, ἁλιήρει.
κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε Φοίνιξ,
δάφναθ', ἱερὸς ἀνέσσε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ,

ἀδῖνος

ὠδῖνος ἄγαλμα δίας,
σὺν Δηλιάσι τε κούραισιν,
Αρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα, τόξά τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει,
τᾶς καλλιδίφρου Αθα-
ναίας, ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλαίαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις
ἢ Τιτάνων γενεὰν,
τάν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει
φλογμῷ κρονίδας;
ὤ μοι τεκέων ἐμῶν.
ὤ μοι πατέρων, χθονός
θ', ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίκτητος
ὑπ' Αργείων. ἐγὼ δ' ἐν
ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ασίαν,
Εὐρώπας θεράπαιναν,
ἀλλάξασ' ἀΐδα θαλάμους.

ΔΡΑΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Ταλθύβιος. Εκάβη. Χορὸς.

ποῦ

Ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
χο. αὕτη πέλας ζοῦ, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε κεῖται, συγκεκλεισμένη πέπλοις.
Ταλ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
" ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην,
" ψευδῆ δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
" τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ' ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων φρυγῶν;
οὐχ' ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκε δορὶ.
αὕτη δὲ, δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
" φεῦ, φεῦ, γέρων μέν εἰμ', ὅμως δέ μοι θα-
" εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινὶ. (νεῖν
ἀνίστασ' ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
ἑκά. ἔα. τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷ
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ' ὅστις εἶ, λυπουμένην;
ταλ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Αγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.
ἑκά. ὦ φίλτατ' ἄρα κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν. ἡγοῦ μοι γέρον.
ταλ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς γύναι,

ἥκω

ἦκω, μεθασείχων σε. πέμπουσι δέ με
Δαναοί τ' Ατρεΐδαι, καὶ λεὼς ἀχαϊκός.
ἑκά. οἵμοι, τί λέξεις; ἦλθ' ἄρ' ὡς θανούμενος
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας ὦ πῶλ, μητρὸς ἀρπασθεὶς ἄπο.
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τέκπσ'. ὦ πάλαιν' ἐγὼ,
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδέμενοι:
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
ταλ. διπλᾶ μὲ χἠ ξις δάκρυα κἀρδάναι, γυῖαι
σῆς παιδὸς οἴκτῳ. νυῦ τι χὠ λέγων κακὰ,
τύχῃ τόλμ' ὅμμα πρὸς πρόφρων', ὅτ' ὤλυτο.
παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς ἀχαϊκὸς στρατὸς
πολίορνος πρὸ τύμβου σῆς κόρης ὑπὸ σφαγᾶς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένης χέρος,
ἔσης' ὑπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ,
λεκτοίτ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόλις σῆς καθέξοντες χροΐν,
ἔσπευδε. πολῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρῳ χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως,
χοὰς θανούσῃ πατρί. σημαίνῃ δέ μοι
σιγῶ Ἀχαιῶν πᾶσι κηρύξαι στρατῷ.
κἀγὼ παρασταῖς, εἶπον ἐν μέσοις τάδε.
σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σίγα πᾶς ἔσω λεώς,
σίγα, σιώπα, νεώμενοσδ' ἔσης' ὄχλον.

ὃσ'

ὅδ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἐμός,
δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους,
νεκρῶν ἀγωγούς. ἐλθὲ δ' ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα,
στρατός τε, κἀγώ. πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε, πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν. δὸς ἡμῖν πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ιλίου
νόστου τυχόντας, πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε. πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ. λογάσι δ' Αρείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε, παρθένον λαβεῖν.
ἤδ' ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Αργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς
τοὐμοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως,
" ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
" πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'. Εν νεκροῖσι γὰρ
" Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. Αγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπε μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,

ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν.
μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
κάλλιστα. καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον.
Ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον ὦ νεανία
παίειν προθυμῇ, παῖσον. εἰ δ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
ὅδ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοὰς.
κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσι πυρὰν
κορμοὺς φέροντες πευκίνους. ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουε κακά.
ἕστηκας ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ,
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον
παιδὸς θανούσης. εὐτεκνοτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν, δυστυχεστάτην ὁρῶ.
χο. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,

πόλει

πόλει τε τῇ μῇ. θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ἑκά. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων. ἢν γὰρ ἅψωμαι τινὸς,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με. παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος, κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος,
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός.
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλεν, ἀγγελθεῖσά μοι.
" γενναῖος. Οὔκουν δεινὸν εἰ γῆ μὲν κακὴ
" τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὔσταχυν φέρει,
" χρηστὴ δ' ἁμαρτοῦσ', ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
" κακὸν δίδωσι καρπὸν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ,
" ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός.
" ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλὸς. οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
" φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί.
" ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
" ἔχει γέ τοι τι καὶ τὸ τρεφθῆναι καλῶς,
" διδάξιν ἐσθλοῦ. τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθοι,
" οἶδε τόγ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.
σύ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Αργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον
" τῆς παιδὸς. Εν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι
" ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία,
" κρείσσων πυρός. κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακὸν

 σύ δ'

σύ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
βάψασ', ἔνεγκε δεῦρο, ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
λούσω. προθῶμαί θ' ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω. τί γὰρ πάθω;
κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις οὖν νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνότατε
Πρίαμε, γεραιά τ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες; εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα;
ὁ μέν τις ἡμῶν, πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
" τάδ' οὐδὲν· Ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
" Γλώσσης τε κόμποι. Κεῖνος δ' ὀλβιώτατος,
" Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

Χορὸς.

ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν

ἐτά-

ἔπεμψε θ', ἅλιον ἅπ' οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλενάς ἅπὶ λέκτρα, τὰ καλ-
λίστων ὁ χρυσοφαὴς
ἅλιος αὐγάζει. πόνοι μὲν, καὶ πόνων
ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦσιν.
καινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε. συμφορᾷ τ' ἅπ' ἄλλων.
ἐκλήθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἰδᾳ
κέλευθοι τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας
ἅπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν
μελάθρων λώβᾳ
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔρροον Εὐρώταν,
λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα.
πολιόν τ' ἅπὶ κρᾶτα μήτηρ,
τέκνων θανόντων, τίθεται
χέρα, δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα πλεμία παραγμοῖς.

ΔΡΑΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Θεράπαινα. Εκάβη. Αγαμέμνων. Χορὸς.

Θερ. Γυναῖκες, Εκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν στορὰν

κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
χο. τί δ' ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς,
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά τοι κηρύγματα;
θερ. Εκάβη φέρω τόδ' ἄλγος. Εν κακοῖσι δὲ
Οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
χο. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
ἥδ', εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
θερ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν' ὄλωλας, κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
ἑκά. οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσι δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί; νεκρὸν τὸν δέ μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Αχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
θερ. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ, νέων δὲ πημάτων οὐχ' ἅπτεται.
ἑκά. οἳ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιωδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
θερ. ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'. ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκρῶ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.
ἑκα. οἴμοι. βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα,
Πολύδωρον, ὅν μοι θρῄξ ἔσωζ' οἴκοις ἀνὴρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον, τέκνον, αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμων

βακ-

βακχείων, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
θερ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστανε, σὺ;
ἑκά. ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ, κακῶν κυρεῖ.
οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος
ἁμέρα μ' ἐπισχήσει.
χο. δεινὰ ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
ἑκά. ὦ τέκνον τέκνον ταλαίνας
ματρὸς, τίνι μόρῳ θνήσκεις;
τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
θερ. οὐκ οἶδ'. ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
ἑκά. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φονίου δορός;
θερ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου, νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ἑκά. ᾤμοι. αἶ, αἶ,
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν
ὄψιν. οὔ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον, ἂν εὐεῖδον
ἀμφί σ' ὦ τέκνον. οὐκέ-
τ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
χο. τίς γάρ νιν ἔκταν', οἶσθ' ὀνειρόφρον, φράσαι;
ἑκά. ἐμὸς ξένος θρηΐκιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

χο. ᾤ μοι. τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
ἑκά. ἄῤῥητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ' ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτὰ. πῦ δίκα ξένων;
ἰὼ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω,
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ᾠκτίσω.
χο. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Αγαμέμνονος, τοὐνθένδε σιγῶμεν φίλαι.
ἀγα. Εκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Αργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμὲ.
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε. τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶ καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σληναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Αργείων πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.
ἑκά. δύστην, ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε
Εκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Αγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ἀγα. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν,
ὀδύρῃ, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἐσθ' ὅδε;
ἑκά.

ἑκά. ἀλλ' εἴ με δέλλω, πολεμίαν θ' ἡγήσομαι σ',
γονάτων ἀπώσαιτ' ἄλγος ἂν προσθείμεθα.
ἀχα. οὕτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξισοῦσθαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ἑκά. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρενᾶς, τῇδ' ὄντος ἢ χὠ δυσμενῆς;
ἀχα. εἴ τοι με βάλοι πῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἥκεις, κοὐ χθὲ σὺ κλύειν.
ἑκά. σὲ δ' ἂν δυναίμην τοῦδε πημονῆς ἄπειρ,
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί φρέφω πέδε;
„ Τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀχάμεμνον, ἱκετεύω σε πῶνδε γονάτων,
κοῦ ζοῦ γλυκείᾳ, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ἀχα. τί χρῆμα πασχέτω; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέλεις; ῥᾴδιον γὰ ἐστί σοι,
ἑκά. τὸ δ' ὅπως. σοὶ κακοὺς δὲ πημονουμένη,
„ Αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
ἀχα. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ὑπάρκειαν καλεῖς;
ἑκά. σοῦσί γε τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ'; ἧ κατᾴζω δάκρυ;
ἀχα. ὁρῶ. τὸ μοῦ τι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ἑκά. τοῦτόν ποτ' ἔτικτον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
ἀχα. ἔστι δὲ τίς σῶν ὅτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
ἑκά. σὸ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
ἀχα. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτικες, ἢ κείνους, γύναι;

ἑκά. ἀνώνητά γ' ὡς ἔοικε τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
ἀγα. πῦ δ' ὢν ἐτύγχαν' ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
ἑκά. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρρωδῶν θανεῖν.
ἀγα. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ἑκά. εἰς τήνδε χώραν, ὅπερ εὑρέθη θανών.
ἀγα. πρὸς ἄνδρ, ὃς ἄρχει τῆδε Πολυμήστορα χθονός;
ἑκά. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
ἀγα. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
ἑκά. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
ἀγα. ὦ τλῆμον ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ἑκά. τοιαῦτ', ἐπειδὴ συμφορὰν ἔγνω φρυγῶν.
ἀγα. εὗρεν δὲ πῦ νιν; ἢ τίς ἤνεγκε νεκρόν;
ἑκά. ἥδ' ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἀγα. τοῦτον μαστεύουσ', ἢ πονήσ' ἄλλον πόνον;
ἑκά. λούτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
ἀγα. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
ἑκά. θαλασσόπλαγκτόν γ' ὧδ' Διατεμὼν χρόα.
ἀγα. ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ἑκά. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν Αγάμεμνον κακῶν.
ἀγα. φεῦ, φεῦ. τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
ἑκά. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὧν περ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν. εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς ἀνοσιωτάτου ξένου,

ὃς οὔ-

ἐς οὔτε γῆς νέρθεν, οὔτε σοῦ ἄνω
δεῖπας δεδορκὼν ἔργον ἀνοσιώπατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί,
ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων.
τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, κ' λαβὼν πρόμηθίαν,
ἔκλεψε. τύμβου δ' εἰ κλαύσειν ἐβούλετο,
σοὶ ἡξίωσε, ἀλλ' ἀφῆκε πίνειν.
ἡμᾶς μὲν ἂν δοῦλοί τε κἀθυνεῖς ἴσως,
Ἀλλ' οἱ θεοὶ θνήσουσι, κ' ὠκείνων κρατῶν
νόμῳ. Νόμῳ γὰρ σοῦ θεὸς ἡγούμεθα,
Καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
Ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, ἢ διαφθαρήσεται,
Καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵ τινες ξένους
κλείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσι φέρειν.
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
πῶς τ' ἂν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδεσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφὺς τ' ἀποσταθεὶς
ἰδού με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
τύραννος ὢν ποτ', ἀλλὰ νῦν δέλη σέθεν.
εὖπαις ποτ' ἦσα, νῦν δ' γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἵ μοι πάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγῃς πόδα;
ἔοικα πρᾶξαι σοῦδέν, ὦ πάλαιν' ἐγώ.
Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήμασι
Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, κ' μασδόμεν,

Πειθὼ

„ Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
„ Οὐδέν τι μᾶλλον ἐν τέλῳ σπουδάζομεν,
„ μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτε,
„ πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι.
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι.
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν. ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
πρὸς σῆσι πλευρῆς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
ἡ Φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
πῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμὴ; κείνης δ' ἐγώ;
„ Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
„ φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βοτοῖς πολλὴ χάρις.
ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν,
δράσεις, ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι,
εἰ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι.
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαίοντ' ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους.

ὦ δέ-

ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ελλησι φάος,
πιθοῦ, πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἐστιν. ἀλλ' ὅμως
" Εσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
" καὶ τοὺς κακοὺς δρᾷν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
χο. δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
" Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν.
" Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
" ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.
ἀγα. ἐγώ σε καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν
Εκάβη δι' οἴκτου, χεῖράθ' ἱκεσίαν ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τῆνδέ σοι δοῦναι δίκην.
εἴ πως φανείην γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν,
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστι γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέμπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατὸς,
τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρὸν. εἰ δέ σοι φίλος
ὅδ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ' ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις,
Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι.
Βραδὺν δ', Αχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
ἑκά. Φεῦ, οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος.
" ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
ἢ πλῆ-

„ ἢ πλῆθος αὐτὸ πόλεως, ἢ νόμων γραφαὶ
„ εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
σύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι. Συνδράσης δὲ μή.
ἤνδ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς θρῃκὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἴργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τάδ' ἄλλα θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ἀγα. Πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραία, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τινί;
τίς σοι ξυνέσται χείρ, ποθεν κτήσῃ φίλους;
ἑκά. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
ἀγα. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλάνων ἄγραν;
ἑκά. σὺν ταῖσδε τ' ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
ἀγα. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
ἑκά. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον,
ἀγα. δεινὸν, τὸ μέν τοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
ἑκά. τί δ' οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὡς γενέσθαι, τόνδ' ἐμοὶ μέθες λόγον.
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ θρῃκὶ πλασθεῖσα ξένῳ,

λέξον.

λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου,
Ἑκάβη, σόν δ' οὐκ ἔλασσον ἢ 'κείνης χρέος,
καὶ παῖδας. ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους,
οὗτ' ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες Ἀγάμεμνον τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ
δισσῇ μερίμνᾳ μητρὶ κυρφθῆτον χθονί.
ἀγα. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν.
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίας πνοὰς θεός,
μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.
» γένοιτο δ' εὖ πως. Πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
» Ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακόν
» Κακόν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν,

Χορὸς.

σὺ μὲν ὦ πατρὶς Ἰλιὰς,
τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξῃ.
τοίονδ' Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε καλύπτει,
δορὶ δὴ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ θ' αἰθάλου
καπνοῦ, κηλίδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι.
τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω
μεσονύκτιος, ὠλλύμαν,
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἡδὺς

ἐπ'

ἐπ' ὄσσοις κίδναται.
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν
θυσιῶν καταπαύσας
πόσις, ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ιλιάδ' ἐμβεβαῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,
ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐναί.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν.
κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας
τόδ', ὦ παῖδες Ελλάνων, πότε δὴ
πότε τὰν Ιλιάδος σκοπιὰν
πέρσαντες, ἥξετ' ἐς οἴκους;
λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ',
οὐκ ἤνυσ' Αρτεμιν ἁ τλάμων.
ἄγομαι δὴ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
τὸν ἐμὸν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα,

καί

καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ιλιάδος.
τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει,
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ελέναν κάσιν,
ἰδαῖόν τε βούταν
Αἰνόπαριν κατάρᾳ διδοῦσ', ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν.
ἐξώκισέ τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
ἀλλ' ἀλάστορός τις ὀϊζύς.
ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΔΡΑΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Πολυμήστωρ. Εκάβη. Χορὸς.

Αγαμέμνων.

Ὠφίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ
Εκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν.
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
» φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία.
» ὅτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.
» φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
» ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
» σέβωμεν αὐτοὺς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κα-
σύ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας, κῶν;
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὅροις
ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'. ἐπείγ' ἀφικόμην

ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι,
εἰς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμωΐς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
ἑκά. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς,
ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει
ἐν τῷδε πότμῳ τηγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κό-
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν (ραις.
" Πολυμῆστορ. ἄλλως δ', Αἴτιόν τι καὶ νόμος,
" Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
πο. καὶ ταῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τ' ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ἑκά. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σέ βούλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς. ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
πο. χωρεῖτ'. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Αχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σὲ χρὴ,
Τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ πράσσουσιν εὖ
" φίλοις ἐπαρκεῖν. ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ἑκά. πρῶτον μὲν εἰπὲ, παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς, ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ. τάδ' ἄλλα δεύτερον σ' ἐρήσομαι.
πο. μάλιστα, τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρους.

ἑκά.

ἑκά. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
πο. τί δ' τα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
ἑκά. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηται τί μου;
πο. καὶ δεῦρόγ' ὡς σὲ κρυφίως ἐζήτει μολεῖν.
ἑκά. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
πο. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ἑκά. σῶσον νῦν αὐτὸν, μήδ' ἔρα τῶν πλησίον.
πο. ἥκ στ'. ὀναίμην τοῦ παρόντος ὦ γυναί.
ἑκά. οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶ θέλω;
πο. οὐκ οἶδα, τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
ἑκά. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλῇ.
πο. τί χρῆμ' ὁ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ἑκά. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
πο. ταῦτ' ἔσθ' ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
ἑκά. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
πο. τί δήτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ἑκά. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
πο. καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
ἑκά. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας ἰλιᾶς ἵνα στέγαι;
πο. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ἑκά. μέλαινα πέτρα, γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
πο. ἔτ' οὖν τί βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
ἑκά. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς συνεξῆλθον, θέλω.
πο. ποῦ δήτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ἑκά. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.

πο. ποῦ δ' αἵδ' Αχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί;
ἑκά ἰδίᾳ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
πο. τἄνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
ἑκά. οὐδεὶς Αχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους. καὶ γὰρ Αργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.
ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ὤκοισας γόνον.
χο. οὔπω δεδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην.
ἀλίμενόν τις ὡς ἐν ἄντλον ἐμπεσὼν
λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
" ἀμερσας βίοτον. Τὸ γὰρ ὑπέγγυον
" Δίκᾳ, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ,
" Ολέθριον ὀλέθριον κακόν.
λεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγεν
θανάσιμον πρὸς ἀΐδαν. ἰὼ τάλας.
ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.
πο. ᾤμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
ἡμι. ἠκούσατ' ἀνδρὸς θρηκὸς οἰμωγὴν φίλαι;
πο. ᾤμοι μάλ' αὖθις τέκνα δυστήνου σφαγῆς.
ἡμι. φίλαι, πέπρακται καῖν' ἔσω δόμων κακὰ.
πο. ἀλλ' οὔτι με φύγητε λαιψηρῷ ποδί.
βάλλων γὰρ, οἴκων τῶδ' ἀναῤῥήξω μυχούς.
ἡμι. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.
βούλεσθ' ἐπισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ,

Εκά-

κλύει τις ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετι.
γυναῖκεν ὤλεσάν με,
γυναῖκεν αἰχμαλώτιδες.
δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν.
ᾤ μοι ἐμᾶς λώβας.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον;
ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, ὠρίον
ἢ σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐν ἀΐδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν ἀΐξω τάλας;
χο. Σύγγνωσθ' ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν, κακὰ
" Πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.
ἀγα. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον. οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
ἀχὼ διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ φρυγῶν
πύργους πεσόντας ἴσμεν Ελλάνων δορὶ,
φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
πο. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ Αγάμεμνον σέθεν
φωνῆς ἀκούσας. εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν,
ἀγα. ἔα, Πολυμῆστορ ὦ δύστανε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν αἱμάξας κόρας;
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἢ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.

πο. Εκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ'. οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
ἀγα. τί φῄς; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν Εκάβη τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
πο. ᾤμοι, τί λέξεις; ἢ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον. εἰπὲ πῦ' σθ'. ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διαπάσωμαι, καὶ καθαιμάξω χρόα.
ἀγα. οὗτος, τί πάσχεις;
πο. πρὸς θεόν σε λίσσομαι,
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
ἀγα. ἴσχ'. ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον,
λέγ' ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως ἄνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.
πο. λέγοιμ' ἄν. Ην τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Εκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
τοῦτον κατέκτειν'. ἄνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ, καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς,
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν.
γνόντες δ' Αχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐν αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον.
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε,
λεηλατοῦντες. γείτοσι δ' εἴη κακόν

Τρώ-

Εκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;
ἑκά. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας.
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις.
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.
ἡμι. ἦ γὰρ καθεῖλες θρῆκα, καὶ κρατεῖς ξένου,
δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷά περ λέγεις;
ἑκά. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί.
παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγὼ,
σὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν. δίκην δέ μοι
δέδωκε, χωρεῖ δ' ὡς ὁρᾷς ὅδ' ἐκ δόμων.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι
θυμῷ ῥέοντι θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.
πο. ᾤ μοι ἐγὼ. πᾷ βῷ, πᾷ στῶ; πᾷ κέλσω;
τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, ποίαν
ἢ ταύταν, ἢ τήνδ' ἐξαλλάξω;
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων
Ιλιάδας, αἵ με διώλεσαν.
τάλαιναι, τάλαιναι κόραι φρυγῶν.
ἰὼ ἰὼ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθέ μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαιο ἀκέσαιο, τυφλὸν ἅλιε
φέγγος ἀπαλλάξας.

ἆ, ἆ. σίγα, σίγα. κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνο-
τἄνδε γυναικᾶν (μαι
πᾷ τόδ' ἐπαΐξας, Σαρκῶν ὀστέων-
τ' ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας.
ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
βάκχαις ᾅδου διαμοιράσαι,
Σφακτὰν κυσί τε φονίαν
δαιτ' ἀνήμερον, σὺρείαντ' ἐκβολάν;
πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ;
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
λινόκροκον φάρος στέλλων.
ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθεὶς
τέκνων ἐμῶν φύλαξ.
ὀλέθριον κοίταν;
χο. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά.
" Δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινά τ' ἀπιτίμια
" Δαίμων δέδωκεν, ὅστις ἔστι σοι βαρύς.
πο. αἶ αἶ, ἰὼ θρήκης
λογχοφόρον, ἔνσπλον,
εὔιππον Ἀρεϊκάτοχον γένος.
ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοὰν βοὰν ἀϋτῷ, βοάν.
ἴτε ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.

κλύε

Κακῶς δ' ἀπώλοντο, κοὔτις ἐξήλυξέ πω.
καί μοι τὸ μὲν σὸν, ὧδ' ἐν φροιμίοις ἔχει.
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
πῶς φῄς, Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσον διπλοῦν
Ἀναμεμνονός θ' ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
ἀλλ' ὦ κάκιστε, πρῶτον οὔ ποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησι γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινα,
ἢ συγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ διδάξον τοῦτο, πῶς ὅτ' εὐτύχει
Τροία, περὶξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἄνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῶδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἀν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν.
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανῇ κακός.
χρήν σ' εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσι φίλος,

τὸν

τὸν χρυσὸν, ὃν φῂς ἐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν,
δωῶν φέρονθα πονομένοις τι, καὶ χρόνον
πολλὸν παρῳάς γῆς ἀπεξενωμένοις.
σύ δ' οὐδὲ νιῶ πω σῆς ἁπαλλάξαι χερὸς
πολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
ἐγὼ μὲν τρέφων μὲν ὡς σε παῖδ' ἐχρῃῶν τρέφειν,
ζώσας τε τὴν ἐμὴν, εἶχόν σ' οὐ καλὸν κλέος.
» Εν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
» φίλοι, τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἑκὰς ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐπανιζόν χρημάτων, ὅδ' εὐτύχει,
ἦσαν ἂν οἱ σοὶ πολῆρχ' ἐμὸς μέγας,
νιῶ δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσὸς τ' ὄνησις οἴχεται· παῖδές τε σοὶ,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε, σοὶ δ' ἐγὼ λέγω
Αγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἐκτέσῃς, κακὸς φανῇ.
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἔχεις,
σὸν ὄσιον, σὸ δίκαιον εὖ δράσῃς ξένον.
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν,
τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' σὸ λοιδορῶ.
Χο. Φεῦ, Φεῦ. βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
» χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
Αγα. Αχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κλύειν κακὰ,
» Ομως δ' ἀναγκη. κοὐ δὲ αἰσχύνω φέρειν.
» Πρᾶγμ' ὃν χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι πόδε.
ἐμοὶ δ' ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὲ δοκεῖς χάριν,

οὔτ'

Τρώων, ἐν ᾧπερ νυῦ ἄναξ σκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνῦσι θανάσιμον μόρον,
δόλῳ με τοιῷδ' ἦγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φερέσουσι Πριαμιδῶν ὑπὸ Ἰλίῳ
χρυσόν. μόνον δὲ σοὶ τέκνοισί μ' εἰσίγα
δόμους, ἵν' ἄλλῳ μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ.
πολλαὶ δὲ χεῖρες. αἱ μὲν ἦλθ' ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔσθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ Τρώων κέρας
θήσουσι, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός.
ἤνυθ' ὑπ' αὐγὰς τἄσδε λῦσασαι πέπλους.
ἄλλαι δὲ κάμακα θρηϊκίαν θεώμεναι,
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπλόχλαμυν σολίσμασιν.
ὅσαι δὲ κοῦραι ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι,
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς σοῦσω πατρὸς
γλοιναν, Ἀμαζονίδα ἀμείβεσθαι χεροῖν. (των
κἄτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, σεσοφθεγμά-
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων πόθεν.
κεντοῦσι παῖδας αἱ δὲ πολεμίων δίκλω
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας.
κἀγὼ κῶλα. παῖσὶ δ' ἐρέσσαι χεῖρ' ἐμοῖς,
εἰ μὲν σοῦσωσιν ἐξαισταίλω ἐμὸν,
κἄμης κατεῖχον. εἰ δὲ κινοίλω χέρας,
πλήθει γυναικῶν σῶδε λύουν πάλας.
τὸ λοίσθιον δὲ πῆμα, πήμασι πολέον,

ἐξειργάσαντο δεῖν'. ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν. εἶτ' ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν. ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
θὴρ ὡς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν
Αγαμέμνον. ὡς δὲ μὴ μακρὸς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκε κακῶς,
ἢ νῦν λέγων ἐστί τις, ἢ μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω.
" Γένος γὰρ οὔτε πόντος, οὔτε γῆ τρέφει
" Τοιόνδ'. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν, ἐπίσταται.
χο. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.
" πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰσ' ἐπίφθονοι,
" αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
ἑκά. Αγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν πότε
" Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
" Αλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν.
" Εἴτ' αὖ πονηρὰ, οὓς λόγους εἶναι σαθρούς,
" Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
" Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες.
" Αλλ' οὐ δύνανται διὰ τέλους εἶναι σοφοί.

Κακῶς

ἔστ' οὖν Ἀχαιῶν ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον.
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.
λέγῃς δὲ ζωντῷ σοφόρ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' ἂν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν,
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησι τόδε.
πῶς ἂν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
»» οὐκ αὖ δυναίμην. ἀλλ' ὅπου τὰ μὴ καλὰ
»» πράσσῃ ἐτόλμας, τλῆθι κἀ τὰ μὴ φίλα.
πο. οἵ μοι, γυναικὸς, ὡς ἔοικ' ἠσώμεθα.
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην.
ἀγα. οὐκοῦν δικαίως, εἴπερ ἐργάσῃ κακά.
πο. ὤιμοι τέκνων τῶν', ὀμμάτων τ' ἐμῶν πάλας.
ἑκά. ἀλγεῖς; τί δέ με παῖδος οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
πο. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ παντλῆρες σύ;
ἑκά. οὐ χαίρ. με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένη.
πο. ἀλλ' ἐ τάχ' ἴσως σ' οὐκ ἐντίσει νοτὶς.
ἑκά. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλλαϊδος;
πο. κρύψῃ μὲ νὼ πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
ἑκά. ποῖς δ', βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
πο. αὐτὴ ποῖς ἰσὸν ναὸς ἁμβήσῃ ποδί.
ἑκά. ὑπερπόντιος νώτοισιν, ἢ πίῳ τρόπῳ;
πο. κύων γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
ἑκά. πῶς σ' εἶδα μορφῆς τ' ἐμῆς μετέστασιν;
πο. ὁ θρηκὶ μαίνης εἶπε Διόνυσος τάδε.
ἑκά. σὲ δ' οὐκ ἔχρησεν ὧδ', ὧν ἔχῃς κακῶν;

πο. ἔ

ΤΡ. Ὦ χέρ᾽ πόσ᾽ ἀν σύ μ᾽ εἶλες ὧδε σὺν δόλῳ.
ΕΚΑ. Θανῆσα δ᾽ ἢ ζῶσ᾽ ἐν τάδ᾽ ἐκπλήσω βίους;
ΤΡ. Θανῆσα. τυμβῳ δ᾽ ὄνομα σὸν κ κλήσεται.
ΕΚΑ. μορφῆς ἄπωθεν, ἢ τὸ τῆς ἐμῆς ἔρως;
ΤΡ. κλεινὸς παλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
ΕΚΑ. ὀδὰν μέλλ μοι, σοῦ γέ μοι δόντ᾽ ὀλλυ.
ΤΡ. ἐγὼ σήν γ᾽ ἀναξίκη παῖδα κατὰ σφαγὰς θανεῖν.
ΕΚΑ. ἀπέπτυσ᾽. αὐτῷ τῶν τάδ᾽ ἐξ ἐμοῦ μ᾽ ἔχειν.
ΠΟ. κτανεῖ νιν ἢ τάδ᾽ ἀλλαχῇ, οἵπερ πρὸς πατρός.
ΕΚΑ. μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε πώς.
ΤΡ. καὐτὸν τὸ τοῦτον πέλεκυν ἐξήρασ᾽ ἄνω.
ΕΚΑ. ἔτ᾽, οὐ μαίνη, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν;
ΤΡ. κλεινὸν, ὡς ἐν Ἄργει Φόνια λαγχάσ᾽ ἀναμνήσῃ.
ΑΧ. οὐχ ἕλξετ᾽ αὐτὸν δωμάτων ἐκπόδων βίᾳ;
ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων; Α᾽. οὐκ ἐφέξεται γάμων;
ΠΟ. ἐγκλείετ᾽, εἰρήνη χάρ. Α᾽. οὐχ ἑσὸν τάχα
νήτων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ πι,
ὅπου περ ὕτω ἢ λίαν θρασύστομεῖ;
Ἐάσῃ, σὺ δ᾽ ὦ πάλαινα δυστύχες νεκρὸς
σείχουσα ἅπτου, δαίμοσιν δ᾽ ὑμᾶς χρεὼν
σκληραῖς πελάζειν Τρωάδων. ἐγὼ γὰρ ποῦς
πρὸς οἶκον ἤδη τόνδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ᾽ ὦν πάτραν πλώσομεν. εὖ δ᾽ ἢ πόλις
ἔχοι᾽, ἁλόιμεν, πλοῦν δ᾽ ἀφίμενοι πόνων. χμοις

Χορός.

ΣΚΑΒΗ.

Χορὸς.

ἴτε πρὸς λιμένας, σκηνάς τε φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
» μόχθων. Στέρρα γὰρ ἀνάγκη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑ-
βης τέλος.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0067

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0072

ΠΟ. Οὐ γάρ π… …ου ὧδε σὺν δόλῳ.
ἑκά. θανοῦσα … …δ' ἐκπλήσω βίον;
ΠΟ. θανοῦσα. … …κα σὸν κ κλησεται.
ἑκά. μορφῆς … …τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
ΠΟ. κλυὸς τ… …ναυτίλους τέκμαρ.
ἑκά. οὐδὲν μ… …μοι δόντος δίκην.
ΠΟ. καὶ σήν γ' … Κασάνδραν θανεῖν.
ἑκά. ἀπέπτυ… …ζοι δίδωμ' ἔχειν.
ΠΟ. κτενεῖ νιν… …ος, οἰκουρὸς πικρά.
ἑκά. μήπω μ… …ις τοσόνδε παῖς.
ΠΟ. καὐτὸν τ… …ν ἐξήρασ' ἄνω.
ἑκά. οὕτως, σ… …κῶν ἐρᾷς τυχεῖν;
ΠΟ. κτεῖν', ὡς … …λουτράσ' ἀναμένει.
ἀγα. οὐχ ἕλξ… …ου ἐκποδὼν βίᾳ;
ΠΟ. ἀλγεῖς α… …κ ἐφέξετε στόμα;
ΠΟ. ἐγκλείετ' … Α'. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρη… …βαλεῖτέ μοι,
ἐπεὶ περ … …ρασυστομεῖ;
Εάβη, σύ… …διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα … …ὧν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς … …κδου. καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκ… …πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ' ἐν … …σαιμεν. εὖ γὰρ τὰν δό-
ἔχοντ' ἰδ… …φημένοι πίνων. (μοις
χορός.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1701925869/phys_0073